

מכון "הלכות שבת לג' חדשים" – ללימוד כל שו"ע "הלכות שבת" במעגל ג' חדשים – עמוד אחד ליום
שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך אורח חיים – מתבר עם דמ"א"!

גליון ס"ט: – ט כסלו – ט אדר – ט סיון – ט אלול

אחי אהובי, זכור! אליהו הנביא הבטיח לנו:

תנא דבי אליהו – כל השונה הלכות בכל יום, מובטח לו שהוא בן עולם הבא!

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד, פני שוביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי מדות ושרות, ולידי נדיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד
קודשא בריך הוא ושכונתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחדים ואהרונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן שכ – דיני סחיטה בשבת

ה. הסוחט דג לצירו דינו כסוחט כבשים ושלקות למימיהן:

ט. השלג והברד אין מרסקין אותם דהיינו לשברם לחתיכות
דקות כדי שיזובו מימיו אבל נתן הוא לתוך כוס של יין
או מים והוא נימוח מאליו ואינו חושש וכן אם הניחם
בחמה או כנגד המדורה ונפשו מותרים:

י. מותר לשבר הקרח כדי ליטול מים מתחתיו:

יא. צריך לזוהר בחורף שלא יטול ידיו במים שיש בהם שלג
או ברד ואם יטול יזוהר שלא ידחקם בין ידיו שלא יהא
מרסק:

יב. יש לזוהר שלא ישפשף ידיו במלח:

יג. דורס שלג ברגליו ואינו חושש:

יד. הר"מ מרוטנבורג מתיר להטיל מי רגלים בשלג והרא"ש
היה נזהר:

טו. אסור לפרוס סודר על פי החבית וליתן על גבי הכלי
שדולים בו שמא יבא לידי סחיטה אבל בגד העשוי לפרוס
עליו מותר שאינו חושש עליו לסחטו:

טז. אסור להדק מוכין בפי פך שיש משקין משום סחיטה:

יז. ספוג אין מקנחין בו אלא אם כן יש בו בית אחיזה גזירה
שמה יסחוט:

יח. חבית שפקקו בפקק של פשתן לסתום נקב שבדופנה
שמוציאין בו היין יש מי שמתיר אף על פי שאי אפשר
שלא יסחוט והוא שלא יהא תחתיו כלי דכיון שאינו נהנה
בסחיטה זו הוי פסיק רישא (פירוש איסור נמשך בהכרח
מדבר מה כמו המות הנמשך בהכרח מהתזת הראש) דלא
ניחא ליה ומותר וחלקו עליו ואמרו דאף על גב דלא ניחא
ליה כיון דפסיק רישא הוא אסור והעולם נוהגים היתר
בדבר ויש ללמד עליהם זכות דכיון שהכרזא ארוכה חוץ
לנעורת ואין יד מגעת לנעורת מותר מידי דהוי אספוג

(פירש הערוך ספוג הוא על ראש דג אחד גדול שבים ובשעה
שמרים ראשו להסתכל בעולם יורד אותו הספוג על עיניו ואינו
רואה כלום ולולי זה לא היתה ספינה נצולת מפניו) שיש לו
בית אחיזה ולפי שאין טענה זו חזקה ויש לגמגם בה טוב
להנהיגם שלא יהא כלי תחת החבית בשעה שפוקקים
הנקב (ועיין לעיל סימן ש"א עוד מדיני סחיטה):

יט. ליתן כרכום בתבשיל מותר ואין לחוש לו משום צובע
דאין צביעה באוכלין:

כ. יש מי שאומר שהאוכל תותים או שאר פירות הצובעים
צריך לזוהר שלא יגע בידיו צבועות בבגדיו או במפה
משום צובע אבל אם צובע פתו במשקה הפירות לית לן
בה דאין צביעה באוכלין:

סימן שכא – דיני תולש בשבת, ודין
טוחן, ודיני תיקוני מאכל או מעבד
ולש, ובו י"ט סעיפים

א. חבילי פיאה אזור וקורנית (פירוש מין עשב) הכניסן לעצים
אין מסתפקין מהם הכניסן למאכל בהמה קוטם ואוכל ביד
אבל לא בכלי ומולל בראשי אצבעותיו:

ב. אין עושין מי מלח הרבה ביחד לתת לתוך הכבשים משום
דדמי לעיבוד אבל יכול לעשות ממנו מעט לתת לתוך
התבשיל ואם נתן לתוכו שני שלישי מלח אסור לעשות
ממנו אפילו מעט:

ג. אסור למלוח חתיכות צנון ד' או ה' ביחד מפני שנראה
ככובש כבשים והכובש אסור מפני שהוא כמבשל אלא
מטבל כל אחת לבדה ואוכלה אבל ביצים מותר למלחן:

ד. יש מי שכתב שמותר לטבול כמה חתיכות צנון אחת אחת
לבדה ולהניחם יחד לפניו כדי לאכלם מיד זו אחר זו:

ה. אסור למלוח בשר מבושל או ביצה מבושלת להניחה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך או"ח "הלכות שבת" מחולק לג' חדשים, עמוד אחד ליום, כך יגמור כל "הלכות שבת" בכל תקופת השנה
שהיא ג' חדשים, ויזכה שימחלו לו כל עוונותיו. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים
להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה", וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים.

אתה רוצה להיות בן עולם הבא? – אזי תצטרף תיכף ומיד ללימוד כל שו"ע "הלכות שבת" בג' חדשים. [גליון סמ]